

TeDeTe

L'avís tenia un punt apocalíptic: el 14 de desembre de l'any passat havia d'arribar a la meua comarca l'apagada analògica, i aquells qui no disposaren de receptors de TDT (integrats o endollats) es quedarien sense poder veure la tv. Com era d'esperar, les correrres d'última hora per a adquirir descodificadors o televisors actualitzats a la tecnologia digital es feren notar pels carrers.

L'avís tenia un punt apocalíptic: el 14 de desembre de l'any passat havia d'arribar a la meua comarca l'apagada analògica, i aquells qui no disposaren de receptors de TDT (integrats o endollats) es quedarien sense poder veure la tv. Com era d'esperar, les correrres d'última hora per a adquirir descodificadors o televisors actualitzats a la tecnologia digital es feren notar pels carrers per tal que l'endemà de la fi del món analògic les cases pogueren continuar amb les dosis corresponents de programes televisius. De bondats, les emissions digitals en tenen, però això no vol dir que m'hagen de fer el pes necessàriament. Les més evidents són dues. N'és una que la TDT permet la recepció d'un nombre gran de canals. El cas és que aquesta hipotètica gràcia de la digitalització de les ones no acaba de millorar el resultat. Hi ha més canals? Sí. Hi ha millor oferta? No. Hi ha molta més borumballa. I programes fregits, refregits i sofregits. Ep! Però hi ha gustos per a tot. I no diré que no hi haja excepcions elogiabls. Un altre dels beneficis que adjudiquen a la TDT és la qualitat de la imatge. Es veu perfecta, diuen. Tan bé, que si el senyal no té el cent per cent de qualitat, deixa de veure's. No sé si és un avantatge, però, a mi, em preocupa una altra cosa: amb tant de destrellat com s'emet, com millor es veja més impactarà el cervell de l'espectador, i això sí que ja dic jo que, de bo, no en té res. De totes maneres, aquella petita fi del món no s'esdevingué. L'endemà del dia de l'apocalipsi anunciada els televisors tradicionals continuaven mostrant els programes de les emissores. I els dies posteriors també. Fins i tot encara apareixia a la pantalla, de tant en tant, l'avís que el 14 de desembre allò s'acabaria. Però, no. Vols dir que no era un estratagema per a fer augmentar les vendes de Nadal? Ja no m'estranya res. Poques setmanes després, passades totes les festes, un dilluns van llevar els ploms i va desaparèixer de les pantalles analògiques tot rastre de programa. Ara sí, s'havia acabat. Jo havia decidit d'esperar fins que no s'esdevinguera aquest fet per decidir si em modernitzava o em passava a una vida sense tv..., però es va produir un miracle. En voler comprovar si efectivament aquell aparell ja servia només per omplir-se de pols, enmig de tota la buidor hertziana, dos canals hi van aparèixer heroicament: TV3 i Canal 33 encara arribaven analògicament des del repetidor del Torratser d'Ontinyent. Em vaig emocionar. Ara tinc un televisor (pràcticament) monolingüe en la meua llengua, arcaic. Quasi com quan era un monyicot i teníem la primera i la UHF, però ara de colors i en barceloní. Això de la televisió digital és un avenç tecnològic important, és una burrera negar-ho. Però hi ha cap obligació de fer-se de la secta? Cap llei secreta o còsmica m'imposa haver d'estar al dia en tot? És voler dir que una cosa és la tecnologia útil, i una altra, la mercantilització que se'n fa.

22 gener 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)